

Sygnatura akt II AKa 34/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2016 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka (spr.)

Sędziowie: SA Tadeusz Kielbowicz

SA Cezariusz Baćkowski

Protokolant: Anna Czarniecka

przy udziale prokurator Urszuli Piwowarczyk – Strugały wykonującej zadania Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2016 roku

sprawy **K. S.**

oskarżonego za czyn z art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. oraz art. 61 § 1 k.k.s.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 16 października 2015 roku, sygn. akt III K 14/15

I. uchyla zaskarżony wyrok odnośnie do czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 2 i 3 części rozstrzygającej wyroku i w tym zakresie postępowanie umarza na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., stwierdzając, iż rozstrzygnięcia zawarte w punktach 4 i 5 zaskarżonego wyroku utraciły moc,

II. stwierdza, że koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Opolu wyrokiem III K 14/15 z 16 października 2015 r. uniewinnił K. S. od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286§1 KK w zw. z art. 294§1 KK w zw. z art. 12 KK, opisanego w punkcie III aktu oskarżenia, uznał do za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach IV i V aktu oskarżenia, tj. przestępstw skarbowych z art. 56§1 KKS w zw. z art. 6§2 KKS oraz z art. 61§1 KKS, za co wymierzył mu karę łączną 350 stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną 50 zł., a także rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Wymieniony wyrok zaskarżył apelacją obrońca z wyboru K. S. adw. G. Ł. w zakresie dotyczącym punktu 2, 3 i 5 części rozstrzygającej, zarzucając:

1. obrazę art. 439§1 pkt 8 KPK w zw. z art. 113§1 KKS, poprzez wydanie wyroku, co do czynu z art. 56§1 KKS w zw. z art. 6§2 KKS, pomimo, że postępowanie karne, co do tego samego czynu zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z 19 maja 2014 r., III K 9/12, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 30 grudnia 2014 r., II AKa 352/14,

2. obrazę art. 439§1 pkt 8 KPK w zw. z art. 113§1 KKS, poprzez wydanie wyroku, co do czynu z art. 61§1 KKS, pomimo, że postępowanie karne, co do tego samego czynu zostało już prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Okręgowego

w Opolu z 19 maja 2014 r., III K 9/12, utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 30 grudnia 2014 r., II AKa 352/14,

3. obrazę art. 7 KPK w zw. z art. 113§1 KKS, poprzez przeprowadzenie oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny, polegający na uznaniu, co do czynu z punktu 2 części rozstrzygającej wyroku, że oskarżony wystawił dla trzech podmiotów rzetelne faktury obrazujące wykonanie usług budowlanych, których następnie nie ujawnił w urzędzeniach księgowych swojej działalności gospodarczej oraz w deklaracjach podatkowych, skutkiem czego spowodował uszczuplenie podatku dochodowego i VAT, gdy faktury te posiadają przymiot nierzetelności, nie obrazują one jakichkolwiek zdarzeń gospodarczych, wobec czego oskarżony nie posiadał prawa do ujęcia tych faktur w księgach i dokonania podatkowego ich rozliczenia, nie wyczerpują znamion przestępstwa skarbowego z art. 56§1 KKS w zw. z art. 6§2 KKS,

4. obrazę art. 627 KPK i art. 113§2 pkt 1 KKS poprzez zasądzenie na rzecz Urzędu Skarbowego w B. 1200 zł. tytułem wydatków, podczas, gdy oskarżony został skazany wyłącznie za przestępstwa skarbowe, a uniewinniony od przestępstwa pospolitego, zaś w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe nie stosuje się przepisów dotyczących pokrzywdzonego, dlatego Urząd Skarbowy w B. nie może otrzymać zasądzonych wydatków, gdyż w sprawach o przestępstwa skarbowe nie występuje, jako oskarżyciel posiłkowy.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie go w zakresie skazania za czyn z art. 56§1 KKS w zw. z art. 6§2 KKS oraz za czyn z art. 61§1 KKS, a także o uchylenie rozstrzygnięcia w przedmiocie zasądzenia wydatków na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje. Apelacja jest zasadna. Trafnie wskazuje się w niej, że K. S. został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu z 19 maja 2014 r., III K 9/12, za przestępstwo z art. 56§1 KKS w zw. z art. 6§2 KKS. Przypisane oskarżonemu zachowanie (opisane w punkcie II części wstępnej wyroku) polegało na tym, że w okresie od 19 sierpnia 2005 r. do 26 maja 2006 r. w B., składając zeznania podatkowe, podał nieprawdę w zeznaniu PIT 36, co do wysokości osiągniętego przychodu, podstawy opodatkowania i poniesionych kosztów oraz w deklaracjach VAT – 7, co do wysokości nadwyżki podatku VAT naliczonego nad należnym, w ten sposób, że w deklaracjach VAT – 7 powołał się na kwoty podatków wymienionych w fakturach, których wystawcami były sp. E. I. z (...), sp. (...) Lift z O. W., s. (...) z O., a następnie uwzględnił te faktury w podatkowej księdze przychodów i rozchodów oraz w zeznaniu PIT 36, gdzie wykazał te faktury, jako koszty uzyskania przychodu oraz w deklaracjach VAT – 7, w których wykazał nadwyżkę podatku VAT naliczonego nad należnym. Skutkiem tego zachowania było narażenie Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku PIT i VAT.

Zaskarżonym wyrokiem uznano K. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56§1 KKS w zw. z art. 6§2 KKS (opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku), polegającego na tym, że w okresie od 19 sierpnia 2005 r. do 26 maja 2006 r. w B., składając zeznania podatkowe, podał nieprawdę w zeznaniu PIT 36, co do wysokości osiągniętego przychodu, podstawy opodatkowania i poniesionych kosztów oraz w deklaracjach VAT – 7, co do wysokości nadwyżki podatku VAT naliczonego nad należnym, w ten sposób, że w deklaracjach VAT – 7 powołał się na kwoty podatków wymienionych w fakturach, których wystawcami były sp. E. I. z (...), sp. (...) Lift z O. W., s. (...) z O., a następnie uwzględnił te faktury w podatkowej księdze przychodów i rozchodów oraz w zeznaniu PIT 36, gdzie wykazał te faktury, jako koszty uzyskania przychodu oraz w deklaracjach VAT – 7, w których wykazał nadwyżkę podatku VAT naliczonego nad należnym. Skutkiem tego zachowania było narażenie Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku PIT i VAT.

Zachowanie, za które K. S. został skazany zaskarżonym wyrokiem stanowi element przestępstwa z art. 56§1 KKS w zw. z art. 6§2 KKS popełnionego czynem ciągłym, za które został skazany prawomocnym wyrokiem III K 9/12. Ponowne postępowanie o ten sam czyn jest prawnie niedopuszczalne, co wynika z zasady ne bis in idem. Zaskarżony wyrok w tej części dotknięty jest więc wadą, która nakazuje jego uchylenie i umorzenie na podstawie art. 17§1 pkt 7 KPK.

Tożsama sytuacja występuje w wypadku skazania K. S. za przestępstwo z art. 61§1 KKS. Za ten czyn został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Opolu III K 9/12, gdzie w punkcie 2 części rozstrzygającej przypisano mu przestępstwo z art. 56§1 KKS. Konsekwencją tego jest uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i umorzenie na podstawie art.

17§1 pkt 7 KPK. Ponadto należy stwierdzić, że z dniem 1 stycznia 2016 r. ustała karalność przestępstwa z art. 61§1 KKS, co także prowadzi do umorzenia postępowania o ten czyn. W takim układzie, rozpoznawanie kolejnych zarzutów podniesionych w apelacji jest bezprzedmiotowe.

Wobec uchylecia zaskarżonego wyroku odnośnie do czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 2 i 3 części rozstrzygającej i w tym zakresie umorzenia postępowania na podstawie art. 17§1 punkt 7 KPK, rozstrzygnięcia zawarte w punktach 4 i 5 zaskarżonego wyroku utraciły moc.

Mając na względzie powyższe okoliczności, orzeczono, jak na wstępie.

SSA Tadeusz Kielbowicz SSA Jerzy Skorupka SSA Cezariusz Baćkowski